

סימן ק"כ - הלכות חנוכה

[א] בשנת שלוש עשרה ומאתים שנה לבניין בית שני, גזרה מלכות יון הרשעה גזירות על ישראל, וביטלו דתם ולא הניחו אותם לעסוק בתורה ובמצוות, ובפרט שבת וחודש ומילה. ופשטו ידיהם בממונם ובבנותיהם, ונכנסו להיכל ופרצו בו י"ג פרצות וטימאו את הטהרות, וצר להם לישראל מאד מפניהם ולחצום לחץ גדול, עד שריחם עליהם אלהי אבותינו והושיעם מידם והצילם. וגברו בני חַשְׁמֹנָי הכהנים הגדולים והרגום, והושיעו את ישראל מידם, והעמידו מלך מן הכהנים, וחזרה מלכות לישראל מאתים ושש שנים עד החרבן השני. וכשגברו ישראל על אויביהם ואיבדום, בכ"ה בחודש כסלו היה, ונכנסו להיכל ולא מצאו שמן טהור אלא פך אחד שהיה חתום בחותמו של כהן גדול, מימות שמואל הנביא. ולא היה בו להדליק אלא יום אחד בלבד, ונעשה נס והדליקו ממנו נרות המערכה שמונה ימים, עד שכתשו זיתים והוציאו שמן טהור. ומפני זה התקינו החכמים שבאותו הדור שיהיו שמונת ימים האלו שתחילתם בכ"ה בכסלו, ימי שמחה והלל, ולהדליק בהם הנרות בערב על פתחי הבתים (עיין להלן סעיף ח') בכל לילה ולילה

[ב] ימים אלו נקראים חנוכה, דהיינו "חנו כ"ה", שביום כ"ה חנו מאויביהם. ועוד מפני שבימים אלו עשו חנוכה הבית שהצוררים טימאוהו, ולכן יש אומרים שמצוה להרבות קצת בסעודה בחנוכה, וגם מפני שמלאכת המשכן נגמרה בימים אלו. (אבל דרך כלל לא נהגו להרבות בסעודה). ומכל מקום לא הוי סעודת מצוה, אלא אם כן אומרים בסעודה שירות ותושבחות. ויש לספר לבני ביתו עניין הניסים שנעשו לאבותינו בימים האלו (ועיין לקמן סעיף ל"ו). וטוב להרבות בצדקה בימי חנוכה, כי הם מסוגלים לתקן בהם פגמי נפשו על ידי הצדקה, ובייחוד יתן ללומדי תורה להחזיקם:

[ג] אין מתעניין ואין מספידין בימי חנוכה (וצידוק הדין, דהיינו נוסח צור ממעונו וכו', אינו הספד, ומותר. וכן הקדוש). זולתי לתלמיד חכם בפניו, מותר להספיד, וכדלעיל בסימן ע"ח סעיף ב'. אבל ביום שלפניהם וביום שלאחריהם, מותרין בהספד ובתענית:

[ד] מותר לעשות מלאכה בימי חנוכה, אך יש נשים שנוהגות לא לעשות מלאכה (ואפילו לא לבשל) כל זמן שהנרות דולקות, דהיינו כחצי שעה. ואין להקל להן. ומה שבקצת קהילות נוהגין לאכול מאכלי חלב בחנוכה זכר לנס שנעשה על ידי חלב שהאכילה יהודית את מלך יון, לא נהגו זאת בקהילותינו, ועיין עוד להלן סעיף כ"ד:

דיני הדלקת נרות חנוכה

[ה] כל השמנים כשרים לנר חנוכה, ומכל מקום מצוה מן המובחר ליקח שמן זית, בדומה לנס שבמקדש שהיה בשמן זית. ואם אינו מצוי, יברור שאר שמן שאורו זך ונקי, או נרות של שעה שגם כן אורן זך. ולא יהיו שנים קלועים ביחד, משום דהוי כמדורה, אלא כל נר יחיד, ולא יעשה משעוה של בתי עבודה זרה, מפני שהוא מאוס לנבזה. וכן כל הפתילות כשרות לנר חנוכה, ומצוה מן המובחר ליקח צמר גפן או חוטי פשתן. ואינו צריך בכל לילה פתילות חדשות, אלא מדליק גם בראשונות עד שיכלו:

[ו] אם מדליק בנר של חרס, כיון שהדליק בו לילה אחת נעשה ישן, ואין מדליקין בו בלילה שנייה מפני שהוא מאוס. ועל כן תהיה לו מנורה נאה של מיני מתכות או זכוכית וכיוצא בזה. ומי שידו משגת, יקנה מנורה של כסף, להידור מצוה:

[ז] מנהגינו פשוט שבעל הבית לבדו מדליק בלילה הראשונה נר אחד, ובשנייה שתי נרות, וכן מוסיף עד שבליל שמיני מדליק שמונה. בין שהיו אנשי הבית מרובים או מועטים. ואין לשנות. ולא ידליק במקום שמדליקין נרות כל השנה, כדי שיהיה היכר שהם נרות חנוכה:

[ח] מצות נרות חנוכה להדליקם בפתח הסמוך לרשות הרבים משום פְּרָסוּמִי נִיסָא, וכך היו עושין בזמן המשנה והתלמוד ובדורות שאחריהם. ובזמן הזה מדליקין בתוך הבית שדרים בו. ואם יש חלון לרשות הרבים, ידליקם שם. ואם לאו, ידליקם אצל הפתח מבפנים. ומצוה שיניחנה בטפח הסמוך לפתח הכניסה לבית בצד שמאל, שתהא מזוזה מימין ונר חנוכה משמאל, ונמצא שהוא מסובב במצוות:

[ט] מצוה להניחם למעלה משלשה טפחים מן הקרקע. [וכמו כן דעת מרן השלחן ערוך, שמצוה להניחם למטה מעשרה טפחים, ואם הניחם למעלה מעשרה יצא. אבל דעת רבינו הרמב"ם שגם לכתחילה יכול להניחם למעלה מעשרה טפחים, וכן הוא מנהגינו]. אך אם הניחם למעלה מעשרים אמה, לא יצא. מפני שלמעלה מעשרים אין העין שולטת. ומי שהוא דר בעלייה ("קומה שנייה", והוא הדין ליתר הקומות העליונות) יכול להניחם בחלון, אף על פי שהוא גבוה למעלה מעשרה טפחים. אבל אם החלון למעלה מעשרים אמה (שהם 9.60 מטר) מקרקע רשות הרבים, אין שולטת עינם של עוברים והשבים ברשות הרבים, אזי טוב יותר להניחם אצל הפתח. ואם יש בסמוך בתים גבוהים לנגדם, ידליק בחלון, כי גם באופן זה מתפרסם הנס. ובכל אופן אין להדליק בחדר המדרגות, כי בזה אין פרסום לא לבני הבית ולא לבני רשות הרבים:

[י] הנרות יהיו בשורה אחת בשווה, לא אחד נכנס ואחד יוצא, ולא אחד גבוה ואחד נמוך. ויהיה הפסק (כשני סנטימטר) בין נר לנר, שלא יתקרב הלהב של זה לזה ויהיו כמו מדורה. ובנרות של שעה, יהיה הפסק, שלא יתחממו זה מזה ותיטוף השעוה ויתקלקלו. מילא קערה שמן והקיפה פתילות, אם כפה עליה כלי, כל פתילה עולה בשביל נר אחד. לא כפה עליה כלי, אפילו לנר אחד אינו עולה, לפי שהוא כמדורה:

[יא] מנהיגנו שזמן הדלקתן הוא סמוך מעט (כמה דקות) לפני צאת הכוכבים. ולא יקדים ולא יאחר. ולכן נהגו בכמה מקומות לצאת מבתי כנסיות אחרי תפילת המנחה (שמתפללים סמוך לשקיעת החמה, ומסיימים לאחריה) כדי להדליק בבתיהם, ואח"כ חוזרים להתפלל ערבית. ויש מקומות שיוצאים להדליק רק אחרי שסיימו תפילת ערבית. ואסור לעשות שום דבר קודם ההדלקה אפילו ללמוד. רק אם הגיע הזמן ועדיין לא התפלל ערבית, יתפלל תחילה ואחר כך ידליק. וקודם שידליק, יקבץ כל בני ביתו לפרסם הדבר. וצריך לתת שמן שידלקו לכל הפחות חצי שעה. ובדיעבד אם לא הדליק מיד, יכול להדליק בברכה כל הלילה אם בני ביתו ניעורים. אבל לאחר שבני ביתו ישנים, שוב אין פרסומי ניסא וידליק בלא ברכה. ונכון להקיצם כדי שיוכל להדליק בברכה. ואם עבר כל הלילה ולא הדליק, אין לו תשלומין, ובלילות האחרים ידליק כמו שאר בני אדם. אם לא יהיה לו פנאי להדליק בלילה, יכול להקדים את עצמו ולהדליק מִפְּלֶג המנחה ומעלה, שהוא שעה ורביע קודם צאת הכוכבים (והיינו בשעות זמניות לפי ערך היום, ובימי חנוכה שהימים קצרים אם אורך היום רק עשר שעות לפי השעון, אזי פלג המנחה הוא שעה אחת ושתי דקות וחצי) ובלבד שיתן שמן כדי שיהיו דולקות עד חצי שעה לאחר צאת הכוכבים. ואם אינן דולקות כך, ולכל הפחות נר אחד, לא קיים המצוה:

[יב] סדר ההדלקה כפי מנהיגנו, בלילה הראשונה מדליק הנר שכנגד ימינו, ובלילה שניה מוסיף עליו נר כנגד שמאלו, וכן בכל לילה מוסיף כנגד שמאלו. וזה שהוא מוסיף, מדליק בראשונה ופונה והולך לימינו:

[יג] בלילה הראשונה, יברך המדליק קודם ההדלקה שלש ברכות, להדליק נר שְׁלֹחַנוכה (כצ"ל תיבה אחת והלמ"ד בפתח), שעשה נסים, ושהחיינו. ובשאר הלילות, אינו מברך שהחיינו. לאחר שבירך הברכות, מדליק נר אחד, ובעוד שמדליק האחרות אומר הנרות הללו וכו'. ויש נוהגים להוסיף ולומר מזמור שיר חנוכה הבית וגו' ובפרט בשאמי. נר, אם רצה לומר שעשה נסים לאבותינו, יאמר (עיין לעיל סימן ל"ג סעיף כ"ג). ואם רצה לשנות ולומר שעשה נסים לישראל, יאמר. אונן, אם יש אחר (כגון אשתו ובניו), ידליק האחר בברכות, והוא לא יענה אמן. ואם אין אחר, ידליק הוא משום פרסומי ניסא בלא ברכות:

[יד] קיימא לן הדלקה עושה מצוה, ולא הנחה. דהיינו שְׁבִשְׁעַת ההדלקה צריכין הנרות להיות במקומן הראוי ובשיעורן הראוי. לאפוקי אם הדליקן למעלה מעשרים אמה, ואחר כך כשהן דולקות הניחן במקומן, לא יצא ידי חובתו. וגם אם בשעת ההדלקה לא היה שמן כשיעור ואחר כך הוסיף, לא מהני. וכן אם העמידן במקום שהרוח שולטת ועומדין לכבות, לא קיים המצוה. וחייב להדליקן שנית, אבל לא יברך. אמנם אם העמידן כראוי ועל ידי מקרה כבו, כבר קיים המצוה, ומכל מקום ראוי לחזור ולהדליקן. (ומותר להדליק נר מנר בלא אמצעי אחר, ועיין פרטי דינים אלו בשלחן ערוך סימן תרע"ד):

[טו] כל זמן מצותן דהיינו חצי שעה, אסור ליהנות מאור נרות חנוכה, הן שבבית והן שבבית הכנסת. ולכן נוהגין להניח אצלן מרחוק קצת נר נוסף, או את השמש שהדליקן בו, כדי שאם ישתמש אצלן ישתמש לאור השמש. וצריכין להניח את השמש קצת למעלה מן הנרות, שיהא ניכר שאינו ממניין הנרות:

[טז] בין מנחה לערבית, המנהג שמדליקים נרות בבית הכנסת משום פרסומי ניסא, ומברכין עליהן (ויש נוהגים להדליקן אחרי קדיש תתקבל דערבית). ומניחין אותן בכותל דרום, ומסדרין אותן בין מזרח למערב (והמדליק עומד כשפניו לדרום ואחוריו לצפון). ואין אדם יוצא בנרות של בית הכנסת, וצריך לחזור ולהדליק בביתו. (ומי שהוא אֶבֶל תוך י"ב חודש על אביו ואמו, או תוך שלושים לשאר קרובים, יש אומרים שלא ידליק בלילה הראשונה בבית הכנסת, משום דצריך לומר שהחיינו, ואבל אין לו לומר שהחיינו בציבור. אך בביתו לכולי עלמא יאמר שהחיינו):

[יז] נרות חנוכה שמדליקין בבית הכנסת, הם לפרסם הנס לאנשי בית הכנסת עצמם ולא לעוברים ולשבים. לפיכך צריך להניחם

במקום גבוה הנראה לכולם, ואין צריך שִׁיָּרְאוּ מהחלונות חוצה. ובכמה מקהילות אשכנז וספרד נהגו להדליק בביהכ"נ גם בשחרית בלא ברכה זכר למקדש, ואין מנהגינו כן:

[יח] מבואר בַּמָּקָרָא ובפוסקים שמי שיש לו שני פתחים בשתי רוחות, ידליק בשניהם מפני החשד. ונראה לי שבזמנינו אע"פ שמדליקים בחלונות הניכרים לרשות הרבים, מכל מקום בדרך כלל חשד לא שייך, כיון שיש כהיום מנהגים שונים בזמן ההדלקה, מפני קיבוץ בני גליות שונות במקום אחד. שיש מדליקין בתחילת השקיעה (כדעת כמה ראשונים והגר"א) ויש סמוך לצאת הכוכבים, ויש כפי דעת רבינו תם ששתי שקיעות הן, וכן יש שאין מדליקין בחלון אלא סמוך לפתח, אם כן הרואה יש לו במה לתלות. הלכך ידליק במקום שיותר מתפרסם הנס לרבים, ואינו צריך יותר:

[יט] נשים חייבות בנר חנוכה, שאף הן היו באותו הנס. ויכולה אשה להדליק עבור כל בני ביתה. וקטן שהגיע לחינוך גם כן חייב, אם יש לו בית בפני עצמו. סוּמָא אם יכול להשתתף עם אחר בפרוטה, מוטב. ואם יש לו אשה, היא תדליק בשבילו. ואם אין לו אשה ויש לו דירה מיוחדת, שאין לו עם מי להשתתף, ידליק על ידי סיוע אחר:

[כ] בערב שבת מדליקין תחילה נרות חנוכה, ואחר כך נרות שבת, ובלבד שיהא לאחר פלג המנחה. וכתבו כמה אחרונים שנכון שיתפללו תחילה מנחה, ומכל מקום אין להתפלל ביחידות בעבור זאת. וצריך שיתן שמן כדי שידלקו הנרות עד חצי שעה לאחר צאת הכוכבים, ולכל הפחות אחד מהן, דאם לא כן הויא לה ברכה לבטלה. ואם הדליק אצל הפתח, צריך לזהר להפסיק באיזה דבר בינם לבין הדלת, שלא יכנס הרוח ויכבה הנרות בפתיחת הדלת וסגירתה:

[כא] במוצאי שבת, מנהגינו להדליק נרות חנוכה קודם ההבדלה, הן בבית הכנסת והן בבית. ויש שנוהגים בבית להבדיל תחילה:

[כב] דיני הדלקת נרות חנוכה לאכסנאי, מבוארים בשלחן ערוך סימן תרע"ז ובאחרונים שם, וטוב לשאול הוראת חכם כי יש בזה הרבה חילוקי־דינים. וכן בחורים הלומדים בשיבות, או הנוסעים להתארח בעיר אחרת, וכיוצא בזה. ומי שנמצא בעירו אלא שהוא בבית אחר, כשיגיע זמן ההדלקה צריך לשוב לביתו ולהדליק:

[כג] השמן הצריך לשיעור הדלקה שנשאר במנורה לאחר חנוכה, עושה לו מדורה ושורפו בפני עצמו, משום שהוקצה למצותו ואסור ליהנות ממנו. אבל מה שאינו צריך להדלקה, וקל וחומר מה שנשאר בבקבוק, מותר להשתמש בו לשאר דברים:

[כד] ברכת ה"סופגניות" המטוגנות בשמן (שנוהגים כאן לאכול בימי חנוכה, זכר לנס שנעשה בשמן), בתחילה בורא מיני מזונות, ולבסוף על המחיה. ואפילו אם קבע סעודתו עליהם. שאין זה דומה לעוגות ושאר מיני פת הבאה בכסנין שמברכין עליהם המוציא וברכת המזון בקביעות סעודה, כי טיגון מוציא מתורת לחם כמו בישול כמבואר לעיל סימן ל"ד סעיף י"ד:

דיני התפילות בחנוכה וקריאת ס"ת

[כה] כל שמונת ימי חנוכה, אומרים בתפילת שמונה עשרה על הניסים, וכן בברכת המזון. ואם שכח ולא אמרו, אם נזכר קודם שאמר את השם בברכת הטוב שמך וכו' חזר ומתחיל על הניסים. אבל אם לא נזכר עד לאחר שאמר את השם, גומר את הברכה ואינו חוזר. ולעניין ברכת המזון, עיין לעיל סימן ל"ב סעיף י"ח. ועיין עוד שם בסעיף ט' לעניין אמירת מְגִדּוֹל בוא"ו:

[כו] גומרין את ההלל בברכה לפניו ולאחריו, כל שמונת ימי חנוכה. ומנהג הבלדי לאמרו בקירוי, דהיינו שהש"צ אומר והן עונין הלל־יה וכו' כדלעיל סימן ע"ח סעיף ה'. ובשאמי אומרים אותו כל הקהל יחד:

[כז] אין נופלים על פניהם, כל שמונת ימי חנוכה. ואין החזן אומר אל ארך אפים בהוצאת ס"ת, אלא יהי י"י אלהינו עמנו וגו'. ואין אומרים למנצח יענך, ולא צו"ץ במנחת שבת. ואחרי מזמור שיר ליום השבת במנחה, לפי מנהג הבלדי צריכים לומר מזמור שיר

[כח] פרק במה מדליקין, מנהגינו שאומרים אותו גם בערב שבת דחנוכה, כדלעיל בהלכות שבת סימן נ"ח סעיף ד'. ובתיקון בשחרית, מוסיפין פסוק מזמור שיר חנוכת וגו' לפני ארומך:

[כט] קורין בכל יום, תלתא גברי, בקרבנות הנשיאים שבפרשת נשוא. ביום הראשון, מתחיל הכהן מן ברכת כהנים עד לפני המשכן. והלוי קורא מויאמר י"י וגו' עד לחנוכת המזבח. והישראל קורא מן ויהי המקריב ביום הראשון וגו' עד בן עמינדב. ביום השני, קורא הכהן וביום השני עד מלאה קטורת. והלוי קורא פר אחד עד בן צוער. והישראל חוזר ושונה מן ביום השני עד סופו. וכן בכל יום. וביום השמיני, קורא הכהן ביום השמיני, והלוי ביום התשיעי, והישראל ביום העשירי עד סיום פרשת נשוא, וגם מתחיל בפרשת בהעלותך, עד כן עשה את המנורה. כן הוא המנהג. אבל יותר טוב שיקראו שלשתם בענין היום, דהיינו שהכהן יקרא עד מלאה קטורת, והלוי עד בן פדהצור, והישראל יחזור מן ביום השמיני, וימשיך עד כן עשה את המנורה:

[ל] אחרי שיר של יום, אומרים מזמור שיר חנוכת הבית. ויש מהשאמי שנהגו לדלג שיר של יום, ואומרים רק מזמור שיר חנוכת הבית:

[לא] בשבת חנוכה מוציאין שני ספרי תורה, בראשון קורין שבעה גברי בפרשת השבוע, ואומר קדיש, ומוציאין ס"ת שני ומחזירין הראשון [כפי הסדר המפורט לעיל בהלכות קריאת ספר תורה בשבת סימן ס' סעיף כ"ה], וקורא אחד בשל חנוכה יומו [ואינו אומר קדיש לפי מנהג הבלדי, כדלעיל סימן ס' סעיף ט"ז], ומפטיר בנרות דזכריה, ותחילתה רני ושמחי. ואם יש עוד שבת אחת, מפטיר בה במלכים (א', ז') בנרות דשלמה, ותחילתה ויעש חירום:

[לב] חל ראש חודש טבת בחול, מוציאין שני ספרי תורה. בראשון קורין תלתא גברי בשל ראש חודש, ומוציאין ס"ת שני ומחזירין הראשון, וקורא הרביעי בספר תורה השני בשל חנוכה יומו. משום דראש חודש תדיר טפי, וקיימא לן תדיר ושאינו תדיר קודם, לכן מקדימין ראש חודש. ואינו אומר קדיש אלא אחר ספר שני, מפני שאז נשלמה חובת היום ארבעה גברי. ואם טעו והתחילו לקרות בשל חנוכה, ואפילו עדיין לא התחילו לקרות אלא שכבר בירך העולה, יש מחלוקת בין הפוסקים. והרב שתילי זתים פסק כדעת הט"ז וסיעתו, שאין צריכין להפסיק אלא העולה גומר קריאתו, ואחר כך קורין להנשארים בשל ראש חודש. ומהרי"ץ פסק כדעת האבודרהם והרמ"א וסיעתם, שצריך להפסיק ולקרות בשל ראש חודש. ולענין הברכה עיין לעיל סימן כ"ב סעיף כ"א:

[לג] אם קראו ראשונה בשל ראש חודש כראוי, אלא שטעו וקראו גם את הרביעי בשל ראש חודש, אפילו נזכרו מיד לאחר שבירך הקורא ברכה ראשונה, אם לא הוציאו עדיין ספר שני אין צריכין לקרות יותר. אבל אם הוציאו כבר ספר שני שיש כאן חשש משום פגמו של ספר תורה, שלא יאמרו פסול הוא, צריכין לקרות בו חמישי בשל חנוכה, ואחר החמישי יאמר חצי קדיש:

[לד] בזמן שמוציאין בשבת ס"ת שני לקרות בשל חנוכה, ומחזירין את הספר הראשון, מנהגינו לומר מזמור שיר חנוכת הבית, וכן בראש חודש טבת:

[לה] חל ראש חודש טבת בשבת, מוציאין שלשה ספרי תורה. בראשון קורין שבעה גברי בפרשת השבוע, ואומר קדיש. בשני, קורא אחד בשל ראש חודש ומתחיל וביום השבת, ואומר קדיש. ובשלישי קורא אחד בשל חנוכה יומו, ואינו אומר קדיש, ומפטיר רני ושמחי. כן הוא מנהג הבלדי, והכלל שאין אומרים קדיש אחר מפטיר לעולם. ובשאמי יש נוהגין לומר קדיש אחר כל ספר וספר, דהיינו גם אחרי הספר השלישי (עיין לעיל סימן ס' סעיף ט"ז). ואף על גב דתדיר קודם, זהו בקריאה שקורין שניהם. אבל בהפטרה שאין מפטירין אלא אחת, דוחין של ראש חודש וקורין של חנוכה משום פרסומי ניסא. בזמן הוצאת ספר שני, יש נוהגין לומר מזמור השמים מספרים, ויש נוהגין לומר מזמור שירו ליי' שיר חדש (עיין לעיל סימן ס' סעיף כ"ה). ובזמן הוצאת ספר שלישי, מזמור שיר חנוכת הבית. ואין מנהגינו להוסיף תחילה וסוף של הפטרת שבת ור"ח, דהיינו השמים כסאי. וכן כשראש חודש ביום ראשון, אין מוסיפין תחילה וסוף הפטרת מחר חודש. ויש נוהגין להוסיפם, כדלעיל סימן ס' סעיף כ"ב:

[לו] יש שנהגו לקרות מגילת בני חשמונאי בשבת שלחנוכה אחרי ההפטרה או קודם המנחה, לפרסם הנס בישראל:

+ הוסף תגובה חדשה

תגובות:

בטעינה...

+ שלח משוב

[מפת אזור](#) | [חזרו למעלה](#) | [צור קשר](#) | [חזרה למסלולי תימן](#) | [בוא](#)

זכות לימוד התורה בנוסח תימן ושימור המסורת והחייאת מורשת תימן

תעמוד לתורמים היקרים נאמני עדת תימן לברכה והצלחה ישועה ורפואה ומילוי כל משאלה.

תרום בשמחה ללימוד ילדי תימן

להפקיד או העברה בנקאית לחשבון הת"ת: מבשר טוב, בנק מרכנתיל, סניף גאולה 635 ירושלים. מספר חשבון 55631

לפרטים נוספים להתקשר לטלפון [050-4148077](tel:050-4148077) תזכו למצוות עם שפע ברכה והצלחה.

אם יש בקשה מיוחדת לתפילת הילדים שלחו הודעה. אפשר גם בווטסאפ 054-2254768

מתימן יבוא הישיבה המרכזית לבני עדת תימן. ירושלים רחוב תרמ"ב 6. טלפון: 02-5812531 דוא"ל: mtyavo@gmail.com email: פקס: 077-

4448207 חשבון בנק הדאר: 4874867

מבשר טוב - ת"ת לבני עדת תימן רחוב יחזקאל 46 ירושלים. גני ילדים רחוב ארץ חפץ 112 כניסה ב ירושלים.

דוא"ל: mtyavo@gmail.com email:

לייבסיטי - בניית אתרים